

י ש ר א ל

מ ד י נ ת

ה ב ט ח ו ן

מ ש ר ד

הבטחון

ומערכת

צה"ל

ארכיון

1041 , 84

427

תיק זה הוא העתק מצולם מהתיק המקורי הגנוז בארכיון צה"ל ומערכת הבטחון השימוש בתיק זה מותר רק למטרות שאושרו כדין. קל איסור על ייצור ואו צילום עותקים נוספים מהתיק בלי אישור ממי שהוסמך לכך על פי דין

התחלת התיק

שם היחידה: מג"ז 251

הנושא: תק: מחקר טסו 910 מ
שמוליק פרסמובל

99.99.99 - 99.99.99

קסטה 9

פוענח ע"י ר.ו.

המקום קרוב ל' 9100
מחל' - מחל' סוכות

טיכום קמב"צ

קציבי המטה הם:

קצין האג"מ: רס"ב עמוס פנטלר

עוזר קצין אג"מ: הרברט מתיאס, רס"נ.

קמב"צ: טוב דן.

עוזר אג"מ קמב"צ: סרון שמואל קרסו.

קצין קשר:

לילה אחד ישבתי כמו חוראבי ולילה שני ישבתי בחדר של קירשנר. צאצא בלילה

השלישי ישבתי בחדר עם קחצ"ב.

צאצא שלישי בצהרים היתה פקודה להקים את החטיבה, כלומר ביום השלישי של

המלחמה.

הארגון במשך ובמשך יום עשו הכל, ביום שלישי בערב כבר יצאנו לאצאצא

לירושלים, למחנה שבלר, כשהיא מסוגלת להילחם, לא עם כל האמצעים אבל

יש לה את רוב האמצעים, בהרכב של מפקדת חטיבה ושני גדודים.

הקצינים היו קצינים משוחררים שעדיין שייכים ליחידות המעבר, הקצינים

האלה משמשים כחיילים, כמ"כים, כמ"מים, סמ"פ ומ"פים. מתוכם הוציאו

סרנים וסגנים.

ביום שלישי אחה"צ הבלבו את המשימה בפיקוד מרכז. המשימה היתה להוות

עם מיטב הכוחות של ציירי טנקים, לעלות על 2 הצירים העיקריים שעולים

לכוון ירושלים: כביש יריחו - ירושלים, וכביש יריחו - טייבה.

במסגרת הזו התארגנו להגנה על פי התכניות, והיינו שם עד יום שבת

שאחרי זה, אא היינו בסביבות 10 ימים שם, זה ב-20 לחודש.

ב-20 לחודש, זה היה בלילה, קבלנו הוראה לבוע לכוון סיני. בהתחלה א עוד

לא ידעו בדיוק לאן, זה היה לרומבי. עד שבת בערב היינו כולם ברומבי,

ושם המשימה שלנו היתה, כאחד מהכוחות שבועדו לכבוש את השרטון לכוון

פורט פואד. ההתקפה היתה צריכה להתקיים ב-22 בערב, ולמעשה פקודת ביטול

הגיעה כשהיינו על הזחל"מים, חלק מהכוחות היו בתנועה לכוון ההתקפה.

אל

אחר שהששימה הזאת בוטלה, היינו מיועדים: מפקדת החטיבה וגדוד הקציבים, סליחה - גדוד השל"ם, להיות מוטסים לפאיד ולהשתלב במסגרת המאמץ בגדה המערבית. באותו לילה היו ערפילים ולא יכלו למוס, עד למחרת בבוקר היה פקודה, הגדוד - גדוד השל"ם בכבס כמתוכנן, הגדוד הזה בעצם נפרד מאיתנו עוד עכשיו הוא לא תחת פיקודינו. הוא בלחם באזור סואץ, באזור עתקה, איפה כדיוק - אבי לא יודע.

אף אחד לא ידע בדיוק: פאיד או עתקה. למחרת בבוקר, ה-23 לחודש, קבלנו הפניה לצפון וטסנו. כן, באותו שלב דובר שהגדוד של שמיל, זה גדוד הקציבים ישאר במקום כעתודה;

למחרת בבוקר הגדוד של אורי ירון מס לפאיד. קבלנו ^{קראי} ~~אנא~~ לצפון וטסנו בהרכב של מפקד החטיבה, פלוס גדוד ~~אנא~~ הקציבים לרמת דוד. הגדוד של אורי ירון הוטס לפאיד, זה גדוד השל"ם, וזהו. בצפון קבלנו משימה לתקוף את תל כרונה בהתקפה גדודית, בסיוע ארטילריה ושריון, ברם הפסקת האש קפצה עלינו גם שם, הפסקת האש היתה אמורה להתחיל משעה 0200, ואנחנו היינו אמורים לתקוף למחרת לפנות בוקר. הגענו עד עליקה, שם עצרו אותנו. אחרי זה, עד יום שבת בבוקר היינו ליד ראש פינה כעתודה מסכ"לית עם הגדוד הזה, ביום שישי בערב, ליל שבת, קבלנו הוראה לבוע לכוון לוד, על-מנת שמשש בטוס לפאיד. הגענו לפאיד בשבת בשביבות 0100 - 0130, כאשר המשימה לא שלבו הפעם היא להוות מפקדת חי"ר..... אורז 162. הכוונה בזה היתה לאתר, לזהות ולנסות לאחד מחדש יח דות חי"ר שבמלחמה התפזרו ופיבלו אותם בצורה בוראית, לרתחיל לזהות מה יש שם בגזחה, מי ישבו, מה מצבו, ולעזור כמיטב יכולתינו. אחרי זה תפסה אותנו.....היה כאן תדלוק, אוגדה 162 עלתה ועברה לצד המזרחי, 252 קיבלה אחריות על הגזרה, ואז בשבת בבוקר בעשינו בעצם מפקדת חטיבת קו, אפשר להגיד את זה, כמו חטיבת הבקעה או חטיבת בלוזה היו שם 3 גדודים. התיישבנו שם עם 3 גדודים, עכשיו יש לנו 4 גדודים, אנחנו אחראים על אחזקת הקו, במסגרת עבודת קחצ"ר. זה חלק מהקו המערבי, זה מהאגם המר הגדול, מגבול גזרה של אוגדה 143 עד 20 - 15 ק"מ צפובית לעיר סואץ.

א. גדוד הקציבים, גדוד 202, חטיבה 35 (זה גדוד סדיר של 35), גדוד "חרוב" ששייך לחטיבת הבקעה, צירפו באופן מאולתר גדוד ⁷⁷ ~~אנא~~ שמורכב מ-2 פלוגות מגדוד 546, זה גדוד מילואים של חטיבה 55 - (247), ופלוגת חרמ"ש אחת. מג"ד 202 זה סא"ל דורון, הוא המג"ד הקבוע שלהם. ~~אנא~~ מג"ד "חרוב" זה רס"נ איון.

אלה מג"דים שבסדיר. גרוהקציבים - זה שמיל. המג"ד הרביעי היה בהתחלה
רס"ב ביר ביצן, אחרי זהשו את סרן וייבד, וציר ביצן עלה חזרה למטכ"ל
לעבף אימון גופבי; א כרו יושבים בפרח הזה, 5426, ו"פורחים". כלא
המלחמה הירי היחיד שלבנה בושא טילים. 202 פעל, גדוד אחד של החטיבת
בליח, ~~אאאא~~ גדוד השלי"ת לחם, הם עשו מלחמותא והשתלטו על שטח.
הם רוצים ליפול בשבי ולגור את העסק. עד ~~אא~~ עכשיו שביבו בסביבות 150 - 160,
זה במשך 3 ימים. שלטום היר בסביבות 20 ואתמול היה פחות, היו בודדים,
והיום עוד 70, הם גראים תושים. החברא'ה שתפסנו שותים מתעלת המים המתוקים,
מים יש להם כי הם מסתתרים במקומות שהם יכולים להגיע למים, אתה חופר
שם בור מטר ואתה יכול לשתוח מים. אנך לא מתעסקים איתם יש חוקר שבויים.

עד יום שבת בבוקר היינו ליד ראש-פינה כעתודה מטכ"לית עם הגדוד הזה השותף שלנו, כאשר בליל שבת ב-26 לחודש, קיבלנו הוראה לנוע לכיוון לוד, כדי לטוס משם לפאיד.

הגענו לפאיד בשבת ה-27 לאוקטובר בסביבות 1330, כאשר משימתנו הפעם היא להוות מפקדת חי"ר במסגרת אוגדה 162. הכוונה בזה הייתה - לאתר, לזהות ולנסות לאחד מחדש יחידות חי"ר, אשר במלחמה התפזרו ואשר פיצלו אותם בצורה נוראית. היינו צריכים לזהות מי א ישנו כאן בגזרה, מה מצבו ולעזור להם, כאשר ישנו לזה גם מלא מהאוגדה.

לאחר מכן היה כאן חילוף ואוגדה 162 עברה לצד המזרחי, כאשר אוגדה 252 קיבלה אחריות על הגזרה, ואז אנחנו, בשבת בבוקר, נעשינו בעצם מפקדת חטיבת קו (מה שלפני כן הייתה חטיבת בלוצה). היו לנו אז שם 3 גדודים ועכשיו יש לנו 4 גדודים. אנחנו אחראים על אחזקת הקו אצלנו, חלק מהקו המערבי, מהאגם המר, מגבול גזרה של אוגדה 143 עד כ-10 ק"מ דרומית לאגם המר הקטן.

הכוחות שהם ת"פ שלנו כרגע:

1. גדוד הקצינים.
2. גדוד 202 - סדיר, של חטיבה 35.
3. גדוד חרוב - שהיה שייך לחטיבת הבקעה.
4. גדוד המורכב מ-2 פלוגות מגדוד 546 (גדוד מילואים של חט" 55 (247)) ופלוגת חרמ"ש אחת.

הגדוד של 247 היה בפיקוד של יוסי יופה. מפקדו של גדוד הקצינים הוא שמיל. מג"ד 202 הוא סא"ל דורון. מג"ד חרוב הוא רס"נ איוון. מג"ד הגדוד הרביעי היה בהתחלה רס"נ ניר ניצן. אחרי שהוא עלה חזרה למטכ"ל לענף אימון גופני, מפקדו היה רס"נ וינר וכרגע מפקד עליו סא"ל אריק אכמון.

כרגע אנו יושבים בנקודה 5426. בכל המלחמה, הירי היחיד שלנו היה ניסוי כלים. גדוד אחד של החטיבה, גדוד השל"ת נלחם. אלה החברה החוסמים את הדרך לסואץ שהיר והם עשו שם נלחמות והשתלמו על השטח. מאז הפסקת האש ועד עכשיו שבינו בסביבות 150-160 איש מהארמיה.

תחקיר מג"ד חרוב אשר נמצא כעת ת"פ חט" 9100 - רט"נ אורן חיים (איוון)

קיבלתי את הגדוד כאשר הוא הועבר לבלוזה ביום שבת ה-20 לאוקטובר. עד אז הגדוד היה בתעסוקה בבקעה, בפיקוד הסמג"ד, סרן קליין יאיר.

בתחילה, הגדוד היה מחונכן לפשוט על השרטון המזרחי בפורט-פואד - משימה שבוטלה. ב-22 לאוקטובר, בבוקר, קיבלנו הוראה לנוע לכיוון פאיד, כאשר הגדוד היה רכוב על 18 נגמ"שים מסוג B.T.R - K2. באזור פאיד, משהגענו בשעות אחה"צ, קיבלנו הוראה לשים דלק במיכלים רק עד כדי שיספיק לנו לנסוע לאזור קילו (הקילומטר ה-39), כי יש לנו שם משימה חשובה ויש להגיע לשם מהר לפני תחילת הפסקת האש. ביום שלישי, ה-23 לאוקטובר, בשעות הערב, הגענו למפקדת חטיבה 217. היא הייתה באזור "מינה" בצד המערבי של התעלה. בתחילה נחננו לנו משימה - ללכת הנה, להצות את התעלה לצד השני על גשר חי"ר שנותר ^{שם} במים להקים ראש גשר, בלי אפשרות להעביר טנקים להנה וכלי כל דבר אחר. אני חשבתי שנפלו על הראש - להעביר אותנו לצד השני, לתוך הארמייה, בלי אפשרות להעביר אלינו טנקים, בלי שום דבר, עוד לפני שהפסקת האש תיכנס לתוקפה. אחרי זה ביטלו את המשימה הזו ונתנו לנו משימה לטהר את החייץ החקלאי, מהקילומטר ה-139 ועד דרום התעלה. זה היה כבר בערך בחצות ונתנו לי הוראה לגמור את זה עד הבוקר - 15 ק"מ לטהר, רצופים תעלות ובוונקרים, לגמור עד הבוקר, כשהיתה התנגדות מהבוונקרים והיתה לחימה לכל האורך. ביקשתי ליוזי טנקים. ה-מח"ט טרב לתת. הוא אמר כי אין צורך ושנאנחנו נלך ברגל (מח"ט 217).

התחלנו את השחור, בערך, ב-0200-0300 לפנות בוקר, כאשר כח אחד נע לאורך התעלה וכח שני נע לאורך תעלת המיץ המתוקים, כאשר שיטת הטיהור היא שכוחות חי"ר נעים לפני הנגמ"שים ומטהרים כל דבר השודד ויתרת הכח שלא נעה ברבל, נעה על-גבי הנגמ"שים. כח נוסף נע על הסוללות והרמפות שלאורך התעלה וטיהר את כל התעלה החולכת למעלה על גב הסוללה. היו שם אנשים ובבוונקרים, במדרונות גם היו אנשים. כמו כן השפנו אש מהגדה המזרחית. עם דימדומי בוקר התחילו צליפות מהגדה המזרחית וכן היה ירי טנקים ^(הנגמ"שים) (והותחים) אמרתי ל-2 הטנקים שקיבלנו בבוקר שיעלו על הסוללה המצרית - כי יש למעלה דרך גישה ועמדות - והם סרכו לעלות למעלה. הם אמרו כי אם הם יעלו, הם יפגעו, והם לא עלו למעלה לירות על הטנקים המצריים. הנגמ"ש חטף מטנק. הטנקים שקיבלנו היו עם אנשי מילואים. הכח שטיהר לאורך תעלת המים המתוקים, הגיע עד אזור הקילומטר ה-151 בטיהור שלו, כאשר הכח שהלך לאורך תעלת סואץ, נע יותר באיטיות והגיע עד אזור ה-ק"מ ה-146.

ביום רביעי ה-24 לאוקטובר, בשעות הצהריים, קיבלנו הוראה לנוע במהירות לעבר העיר פואץ ולעזור בטיהור העיר, כאשר המשימה שלנו הייתה להכנס לעיר מכיוון צפון, על ציר עצה. עם תחילת התנועה נפגע אחד הנגמ"שים מפגז של טנק מהגדה המזרחית, ומספר אנשים נפגעו מצליפות מאחד הפתחים. נהרגו 13 חיילים ונפצעו עוד כ-6-7 (על הנגמ"ש היו כ-15 איש, כי היינו צריכים לנסוע במהירות לעיר). ביקשתי פינוי אוירי. לא קיבלנו פינוי אוירי. פיניתי את הנפגעים על B.T.R 2 לכיוון התאג"ד, כאשר הכח, לאחר התארגנות קצרה, מבלי אפשרות לתת פקודה מסודרת, נע לעבר העיר. המשימה הייתה - להכנס לעיר מכיוון צפון ולהחזיק בצומת באזור "עצה 88", בכניסה הצפונית לעיר. חלק מהכח, שלא היה יכול להיות

מנוייד בגלל חוסר מקום וחוסר נגמ"שים, נשאר באזור הקילומטר ה-148 על ציר אצטאט "חבית". ובכן, נעתי רק עם הכה המנוייד. בכניסה לעיר, העבירו אותנו ת"פ חטיבה 500 ולקחו מאיתנו את הטנקים ואמרו לנו - "תמשיכו לטהר בלי טנקים". והיתה שם התנגדות לא נורמאלית, ירו עלינו מכל הכיוונים ומכל הבתים. הטנקים היו עוזרים, כי כשאתה מכניס פגז לבית, הוא משתק, ואם טנק יורה 4 פגזים, הוא מפיל את הבית. נתנו לנו הוראה לעזור לחטיבה 500 ונתנו לנו הוראה כי אנשים הנמצאים 10 ק"מ מאחור, שיבואו ברגל וימשיכו לטהר את העיר, כאשר אנחנו ניכנס ונתחבר עם הצנחנים המצויים לכודים בתוך העיר - הגדוד של יוסי יופה. (גדוד 66 מ-247). למזלנו, לא היה לי קשר עם הכה והוא לא בא ברגל לתוך העיר. כאן, לאחר בקשה, קיבלנו חזרה את הטנקים, ולאחר פקודה קצרה, ובמהירות, כדי להספיק לבצע את זה עוד אצטאט באור, התחלנו לנוע לכיוון מרכז העיר, כאשר בכל הגדוד ישנה מפה של 1 : 100,000 בלבד, שהיתה אצלי.

נאמר לנו, כי הצנחנים יסמנו את עצמם עם רימוני עשן, במרכז העיר, כדי שנוכל לנצוא אותם. אנו בסוף לא מצאנו אותם, כי הם פחדו להוציא את הידיים מהחלונות כדי לסמן את עצמם. הצנחנים הסתגרו בתוך הבתים ולא יכלו לסמן את עצמם. תוך כדי הכניסה, 2 הטנקים שהובילו טעו בדרך ונשארו בצומת, עם פלוגה אחת, עחד איתי, הצלחנו לעבור דרך הרחובות הצרים ולהגיע לאזור הצנחנים, כאשר הפלוגה השנייה נשארה בצומת ולא היתה יכולה לעבור. תוך כדי תנועה בעיר, לא הצלחתי לזהות את הצנחנים, לכן יצאתי מהעיר בציר הראשי והתחברתי עם מפקדת חטיבה 500. כאשר ה-מ"פ שנסע אחרי, זיהה את מקום הצנחנים ועצר לידם. ביציאה מהעיר, נתקעו להם הנגמ"שים והם לא הצליחו לצאת. ביציאה מהעיר ביקשתי מחטיבה 500 זחל"מ במקום הנגמ"ש הפגוע שלי שנפגע ומספר נגמ"שי זלדה, וחזרתי לתוך העיר על-מנת לחלץ את הנפגעים של הצנחנים ואת הכה שלי. נכנסתי חזרה לתוך העיר וחילצתי את כל הכה שלי, כאשר זה כולל את כל הנפגעים של הצנחנים. על הזחל"מ שלי העמסתי לפחות 30 פצועים. על הזלדות היו מלא נפגעים וכן את כל הכה שלי, שהצליח להוציא 2 מתוך 4 ה-B.T.A, שהיו איתם. בעיר נשארו 4 שרופים. יצאנו חזרה החוצה מתוך העיר, כאשר יתרת כח הצנחנים יצא בלילה, ברגל, לבד והם התחברו לפלוגה השנייה שלי, שהיחה ביציאה הצפונית של העיר ולא הצליחה להתחבר אלינו ולחצות את כל העיר.

שאלה : האם היה לכם רופא בשלב של הכניסה לעיר.

תשובה 4: כן. לפני הכניסה לעיר ביקשתי מ-מח"ט 217 אפשרות לתדלק

את הנגמ"שים שלי והוא לא אישר לי בטענה שאני מעכב אותו יותר

מדי וכי הוא יוכיח לי אחרי שאני אצא מהעיר, כי הוא יסע עוד 100 ק"מ עם הנגמ"שים שלי. וכך, נשארו לנו בתוך העיר 2 נגמ"שים תקועים בלי דלק, כאשר כל האחרים הניעו ללא דלק. כאשר בלילה, הם מייד שמו את הצנחנים קרוב לעיר והם יצאו אחורה להתארגן ולתדלק - להם זה מותר. בגלל זה היה לי אח"כ 20 איש על כל זחל"מ. כי ליד פאיד אמרו לי לתדלק רק בשביל להגיע הנה, ופה אמרו לי להכנס לעיר מבלי לתדלק, כשהוא אומר לי שאני אסע מייד משום שאני מעכב אותו, לטובתי. כיוון שהייתי מג"ד חדש, מזה יומיים, נסעתי.

למחרת בלילה הצבחים התחברו עם הפלוגה השביה שלי שהיתה בכניסה הצפונית של העיר והם יצאו יחד בנוקר. ואילו אני בסעתי עם הכה שלי בזיר מסביב, ובפגשתי, למחרת בשעות אחה"צ עם כל הכוחות שלי ופה בכנסה הפסקת-האש לתוקפה, בלילה. זה כבר היה למחרת. למחרת קבלנו אחריות על גזרת האגב המר.

שאלה : מה היו הכוחות המצריים בעיר שריון או רק צלפים?

תשובה : צלפים ו.ט. כל הכה של חט⁶ 500 היו מצפון לעיר, בסו להכנס כדי לעזור לצבחים, בדפקו להם 7 טנקים והם לא בכנסו. בגשתי למח"ט

ובקשתי כמה זלדות וכך הוצאתי את כולם.

שאלה : מה ז"א שהטנקים שלהם בתקעו?

תשובה : גשרפו, גם עליבו ירו ו.ט. י"ס, זה שלא עליתה על מוקש, זה פשוט עבין של מזל.

שאלה : מה היו האבידות שלך בכל פעולת האילוף הזאת?

תשובה : בלחימה בצומת היו לי 3 הרוגים ומספר פצועים בחנית העיר היו לי 2 הרוגים ו-5 פצועים, בכל החציה. בשלב של הסואץ 5 הרוגים סה"כ בהרגו לי 22 עם האחד של השייטת. הפצעו בערך 10.

שאלה : כמה הלכו שם מהגדוד של יוסי יפה?

תשובה : כולם, פיזיבו משם כש30 - 40 פצועים. בסעתי עם זחל"מ ריק עם 2 מאג"סיטיב, הונאתי שכבות של פצועים, ככה 4 ביחד, הם לא יכולו לצאת מהעיר הם היו לכודים בפנים ובחוץ עומדת חטיבה שלמה ואף אחד לא בכנס. ואני לא ידעתי איפה הכ, באתי ואמרו לו להכנס לעיר, לך נהיה אותה, תתחבר אליה אם היו, אומרים לי לפנות את יוסי יפה משם, הייתי בכנס עם 6 בגמ"שים שלי ריקים מאנשים ומוציא את יוסי יפה. בכנסתי ששעל כל זחל"מ 20 איש, כי אמרו לי להתחבר אליהם ולעזור להם. אולם כשאני מגיע לשם אומרים לי לפנות אותו. אח"כ קבלנו את האחריות על האגב המר, ופה אנוח עסוקים כל היום בתפיסת חיילים מצריים בדמה לי שתפסנו כ-400-500 שבויים במשך השבוע שאנו פה. במשך כל שלב המרדפים פה היו לבו 3 פצועים והרוג אחד.

בקשר לגדה המערבית של התעלה: לא ידענו לאן אנו הולכים. לחימה- לא היתה. היינו בעתודה. לא היו לנו מפות כי לא ידענו לאן אנחנו הולכים, ואחרי בסיעה של 200 ק"מ הבנינו אותנו ישר לקרב, בלי תדריך, תכששאלתי את המח"ט מה מחכה לנו לאורך כל ה-15 ק"מ של החיץ החקלאי, הוא עבה שאינו יודע, כי אין לו מודיעין עליכם לטהר ויהיה בסדר. למזלי, אחד מעוזרי הקמ"ן באוגדה (היה באג"מ) מבצעים במדרון, הוא הכיר את קולי ואמר מדבר המדרון, ובתן לי תדריך מה מחכה באזור החיץ: "כשאתה מתחיל לטהר יש לך בצד שמאל רמפה גבוהה לאורך 200 מ' עם עמדות למעלה, בתחתית ארבעת הבוקרים, קדימה - ערימת משאיות. הוא הדריך אותי, כי לא ידעתי מה קורה. זו היתה חט⁶ 217. לא היו מפות לא לא"צות, לא מודיעין שום דבר. הגעתי אליו ששעה 2300, והוא אמר לגשת מיד ולטהר את העיר. שאלתי מה מצפה לנו שם והוא לא ידע. זו היתה משימה, שאם לא הייתי מג"ד חדש לא הייתי מבצע אותה. זה היה עבין מדיבי, אבל בגלל עבין מדיבי צריכים לההרג אנשים! והוא אמר לי בקשר לעזוב את הפצועים וההרוגים, הם לא חשובים ולרוץ קדימה.

גדוד 564 חט"ז 247

טוטר וטרור

תחקור סגן צחי אוהל/קפב"צ

התגייסנו ביום שבת אחה"צ ב-6.10.73, היינו בסירקין 3 ימים ומשם טסנו לבלוזה. (עדיין מדובר על כל הגדוד). בתחילה תפסנו שטח להגנה, אח"כ עברנו לבסיס עורפי אחר.

שאלה : מה עשיתם בבלוזה?

תשובה : תפסנו שם איזשהו דיר ובערכנו בעמדות הגנה. חטפנו הפגזה צעירה, אויב לא הגיע. כשהגענו ל"מעוג", יצאנו לפרוץ פעמיים לציר "בודפסט" במסגרת גדודית על זחל"מים. חלק קבלו זחל"מים, חלק לא. בפעם הראשונה שיצאנו לשם זה היה אחרי שמארב מצרי שהיה ממוקם בשטח 3 ממים, באבו רגלית בוקר פלוגה ג' של הגדוד סדיקה ולא מצא אותם המקום היה בטוש, הם כבראה בסוגו אבחנו פלוגה ב'.

שאלה : אתה זוכר באיזה יום זה היה?

תשובה : לא. אח"כ טוב היתה פשיטה על "בודפסט" וחסימה על הציר, שם נפגעה קשה פלוגת חרמ"ש. אבו באבו שוב בבוקר ובסיוענו, הפגזה ארטילרית,

חילופי-אש והמצרים בסוגו ובכצעו.

שאלה : כמה הרוגים היו ליחידה שלכם?

תשובה : ליחידה שלנו לא היו הרוגים, היה לי אחד שנפגע קל כתוצאה שעלה על מוקש. פלוגת החרמ"ש נפגעה קשות, אבל אבחנו באבו אחרי הטהור שלהם.

היה עוד פצוע שחטך מרסיסי ההפגזה. לאחר מכן, היינו ערוכים בתוך ה"מעוג", יצאנו לחפש אנשי קומנדו, אבל בלי הצלחה מרובה. יצאנו לסיורים עד הקוים המצריים בכל מיני לזרות, בסדר גודל של 10 איש. לא היו התקלויות. התקרבו, צפו, הדקו קצת וכולם חזרו בשלום. בסניבות ה-20 לחודש החלו הכנות לכנוש ה"שרטון", לכוון פורט-פואד. בהתחלה היינו מיועדים לעשות זאת לבד, אבל אח"כ בא ה-קצח"ר, קבל את הפיקוד על כל המבצע הזה, שהפך למבצע משולב עם כוחות הרבה יותר גדולים.

נדמה לי שהמבצע היה מיועד ל-21 על כל פנים הוא נדחה ל-22 בלילה, הוא בוטל כמובן בגלל הפסקת האש. קבלנו הוראה לעלותו על הליקופטרים ולנוס לצד המערבי, כאשר בשלב זה נשארה בגדוד פלוגה ב' והפלוגה המסייעת. הליקופטר אחד או שניים הספיקו להמריא עם המג"ד וכשהגיע תורו של הצוות השני היתה הפגזה די רצינית על שדה התעופה וההליקופטרים ברחו. עברנו למקום בחיתה אחר, ושוב הליקופטר אחד הספיק להמריא,

אבל לא נחת עם שאר הכח, אלא נחת ברפידים, ועוד אנשים שהיו בעיקר מהפלוגה המסייעת, נשארו בשטח. אותו הליקופטר שנחת ברפידים, הצטרף למחרת בבוקר בשדה התעופה בפאיד לכח שטס בלילה כך שלמעשה מפקדת הגדוד התרכזה בפאיד, הכוונה לפלוגה ב' וחלק קטן מהמסייעת. למחרת בש 23, התחלנו להצטרות ל-בי.טי.אד שלל (טופז'). במקביל קבלנו משימת סדיקה של שטח צמחי, סבור, מעובד, הנמצא מדרום לאגם המר הקטן. הוצאנו משם די הרבה מצרים שהתחבאו באזור ההוא; היו חילופי אש במקום אחד וחייל שלנו נפצע. עם לילה חזרנו למקום הריכוז ושם גמרנו את ההצטיידות עם הטופזים. עם בוקר קבלנו פקודה לבוע על ציר "חבית" ולהצטרות עם חט' שריון. על ציר

"חבית" הוצתה לגנן פגישה עם משאית מלאה חיילים מצרדים, קצת מבולבלים, עם שיער ארוך

הם לא בכנעו ואנחנו לא ירינו כי חשבנו שהם יכנעו, הם ברחו. ביסיבו לרדות אחריהם, אך הם הסתתרו בהרים. המשכנו לנוע לאורך הציר, וכשהגענו בערך למקום שממולו עמד כח של חטיבה 500, הם ירו לעברינו מספר טי י ב.ט. . הנגמ"ש של המג"ד שעמד בראש הצליח להתחמק מהם; הצליחו לפגוע בנגמ"ש. אחרי שעמד מאחור ובאותו מקרה נפצ בפצעו סא"ל עמוס בר-חמא, שהצטרף אלינו בחייל. לא המשכנו באותו ציר אלא עקפנו אותו מערבה ועשינו על ציר "סרג", שם התרכזו חטיבה 500. למעשה, תוך כדי תנועה אקמלנו פקודה דחופה מהמח"ט, להכנס לעיר סואץ על הציר הראשי ולתפוס את הצומת הקרובה לבמל. לא היו לבו תא"צות בקושי היתה מפה או שתיים. הפקודה ניתנה בצורה חפוזה מאוד, והמג"ד בקש שהות לתכנון, להתייצבות, לגשת למח"ט, התשובה היתה: "אנחנו בשריון רגילים לעבוד בקשר".

שאלה : מי היה המג"ד?

תשובה : יוסי (יפה). המח"ט הוא קרן. בקושי הספקנו להעביר פקודה קצרה למ"פ, והמ"פ ל-ממ"ם. הפקודה וההסבר היו למעשה, לרוץ המר לתוך העיר ולתפוס את הצומת זהו כל התכנון והפקודה שניתנו.

מכאן ואילך זהו סיפור אישי, לשעתי, כי עוד לא הגיע הזמן לעשות תחקיר על מה שקרה בפנים, כי הרבה כוחות עבדו בנפרד התמונה השלמה עוד לא ברורה לנו.

שאלה : מי היה הכוחות, כדאי לפרט.

תשובה : הכח שהיה על נגמ"שים היה בעיקר של פלוגה ב' כשהמפקד היה סרן שאול עאבס ("בוקי"). המ"פ של אותה פלוגה הפך להיות סמג"ד, עוד בשלב קודם, בבלוזה רס"ב דוד רוטנברג. אבי הייתי עם המג"ד. נענו במבנה של 2-3 מחלקות של פלוגה ב' קדימה ואחריהם זחל מג"ד ואחריהם כח בוסף. נענו על "טופזים" כשעל כל "טופז" כ- 8-10 חיילים. היו לבו בסה"כ 10-11 טופזים. בכנסנו לעיר, כשבכמה מאות המטרים הראשונים של הכביסה, היתה התקדמות שקטה. הכח שבע בראש דחוף על התקבמות, קבל הודאה לרדת מהרכב ולהתחיל לסרוק ולטהר את החתום על הציר. בשלב זה, בזח"ל הפיקוד רצינו להתקדם לעבר הכח, ראינו שבן שלבו פגוע, שרוף על הציר, היה ברור שיש שם תותח ב.ט שפגע בו בצד, וההוראה שניתנה היתה לבסוע מהר, לעבור אותו. "פול גז" קדימה ובדיוק היכן שהיה הטנק הפגוע, חטפנו גם אנו פגיעה ישירה של הנ.ט בתא הלחימה. עמדי במקום שבו עומד מפקד הזחל, נתתי הוראה לבהג להמשיך לבסוע בכל המחידות והגענו עד המקום שבו ראיתי את הנגמ"שים של הכח הקדמי חוזים בצד הדרך ושם נעצרו..

שאלה : האם נפגעו אנשים בזחל"מ שלכם?

תשובה : רק אז התפנית להסתכל אחורנית והתברר לי כי כמעט כל אלה שנתון הזחל נפגעו, מ-ב.ט.

שאלה : איזה ב.ט. אצאצא ראית?

תשובה : לא שמתי לב, אבי חושב שזה היה תותח ב.ט, איבי בטוח, הוא פגע בדופן תא הלחימה וכל מי שהיה בפנים נפגע בצורה זו או אחרת; היו מיד 3 הרוגים בטוחים ופצוע קשה אחד. המג"ד הקמב"צ והקש"א פצועים רבליים. גם לבהג ה היה רסיס טרגל, סמל מבצעים אחד נהלם מוחלט. למעשה, אבי היחידי שיצאתי משם בריא לגמרי. כל מי שהיה מסוגל להתפנות מהזחל, יצא ממנו. הוצאנו את מכשירי הקשר הביידיים מתוך ה"טופז", תפסנו מחסה מאחורי גדר אבן של בית.

שאלה : איך היו הנתיים, האם הרחוב צר או רחב?

תשובה : הרחוב הוא דו סטרי רחב, הבתים הם כמו בשטח עירוני, עד 4 קומות. הבית שעמדו לידו היה בין 2 קומות, שאח"כ הסתבר שהוא נבין המשטרה העירוני. זה היה כבר בעיר, לא נמ. ואותיה, משום שלמעשה כבר נכנסו ק"מ וחצי בתוך השטח הבנוי. גם את ה-ב.ט. קבלנו בתוך העיר. כח מפלוגה ב' שהיה שם החל לטהר את הבית ולהוציא מתוכו את כל השוטרים שהיו בפנים. במקביל, היה כח שהדף בסיון התקרבות חיילים ערבים מכל מיני פינות, בשלב ראשון הם התקרבו עד לטוח של זריקת רימונים. אחרי שהבית הזה נסרק, התחלנו להכנס את הכח פנימה, כאשר השארנו שומרים בחוץ ייד הגדר. במקביל היו על הכביש זלדות של כח אחר, שהתרוצצו וירו לכל הכוונים. הם אל הביאו הרבה תועלת, רק הפחידו קצת את הערבים. במקביל יש סיפור של התאג"ד שלבו שבסע עם ה- בי.טי.אר עם הגלגלים, שהוא בע מאחר; כשראה את העשן והיריות קדימה על הציר הראשי, הם עקפו קדימה שהתסעפות שהיתה לפני מקום ע-ירתינו, הם פנו ימינה ובכנסו ללב מחנה צבאי מצרי, הבהג בפגע, כתוצאה מסדרת התבטחויות של כלי הרכב שלבו עשו כ-2 פניות שמאלה ובעמדו ממש ליד הבית שאנו היינו בתוך הבית, ולפניו גדר אבן, על המדרכה הובים מספר טופזים, חלקם פגועים, חלקם לא. התאג"ד במצא בתוך ה-בי.טי.אר. שלו לפנים, לכוון ההתקדמות שלבו, כיוון מזרחה כאשר הוא עדיין לא יודע שאנו בתוך הבית. ירי של החובשים מתוך ה-בי.טי.אר הדף את בסיונות ההתקרבות של המצרים אלינו. כח אמש שלהם לא היה מספיק, והרופא רפי כנען ירד מספר פעמים מה-בי.טי.אר לקרוא לזלדות שגרו עדיין על הכביש, לירות על המצרים. והם ירו למעלה, אש לא אפקטיבית. אבל יש להם כח אש כזה שרק הרעש הפחיד את המצרים מלהתקרב. אח"כ הזלדות הסתלקו מהאזור והרופא הצטוות אלינו ועם התאג"ד נכנסו לתוך הבית. שוב סרקנו את הבית, והוצאנו את השוטרים, נשארנו בתוך הבית עם שמירה גדר האבן, ושמירה בקומה השניה עם תצפית דרך התלבוות מסביב. כל זה עבין של 10 דקות בסביבות השעה 241330/241100. עיקר הכח היה של פלוגה ב' פלוס מפקדת הגדוד. את הפיקוד בטל מ"מ מפלוגה ב', בשם סגן דוד עמית, שאבשו היו הראשונים שתפסו את הבית. התחלנו להתבצב שם, היינו כ-30 איש בריאים וכ-15 פצועים. היה לנו קשר מתמיד עם חטיבה 500 ועם כח בוסף שתפס בית סמוך לנו הוא היה במצב דומה. גם זה היה כח של פלוגה ב', שהתמקם בבית אחר, קדימה יותר. אחרי השלב הראשון, למעשה לא היו הסתערויות רציניות על הבית, בעיקר יריות. חלק ביסה להתקרב מאחר, וירו עליהם מרקומה השניה, כך שלא הביעו להתקרבות ממטית. ירו מספר בזוקות לעבר הקומה השניה. בשלב מסויים אחה"ג, ירו מבית מרובע, יותר גבוה שהיה בנוי יפה, עם חומת בטחון מקדימה, ובמרכז היתה לו חצר פתוחה, זרקו מבית גבוה יותר 2 רימונים לתוך החצר. איש לא בפגע טפלו בפצועים אלה שהיו בעמדות, היו בשמירה כל הזמן. אלה שהיו בגדר הקדמית, היתה הרגשה מאד לא בעימה, כי הם היו במרחק של 5 מטר מהבגמ"שים שהטפו בחלקם בהתחלה, ובחלקם לאחר שחכו, הם התחילו לבעור ולהתפוצץ. היתה שם "שמחה" גדולה, אבל איש לא בפגע בשלב הזה. אחה"צ ניסו אגל להגיע אלינו טבקים, שעברו בדהרה, עם מדפים סגורים. הם חצו את הרחוב פעם או פעמיים, ביתכה עליהם אש תופת. הם לא עצרו ליינו. כשהם חזרו לרחוב, המצרים הקימו מאחורינו מחסום צלבי ב.ט. עם מוקשים כלומר בכיוון הבטיגה שלבו. היתה שם אש, אבל הם שמו מחסום פיזי על הכביש.

שאלה : האם הטבקים הספיקו לחזור?

תשובה : כן, הספיקו לחזור. קודם חזרו הרבה טבקים אך לא אלה שבאו לחלץ צבאנים עליהם קיבלו ב-24 לחודש (אוקטובר) לאט לאט התחיל להיות ברור שאנחנו

אותנו. כל זה היה ב- 24 לחודש (אוקטובר). לאט לאט התחיל להיות ברור שאנחנו בכנסים ללילה והתחלנו להתארגן לקראת זה. עם רדת החושך כינסנו אלינו את הכח שהיה בבית הסמוך; הם הגיעו אלינו בקבוצות של 2-3 איש, בחסות החשיכה. בדרך הם גילו עוד קבוצה של 10 איש, שהיו גם כן לכובים בתוך כוך בבית, בלי קשר והביאו גם אותם. אז היינו כ-50 איש במחלקה וכ-15 פצועים בתוך הבית. חלק בפגעו במחלקה הקדמי, כש"בורקי" והחובש בשארנו בשטח. בהתחלה חשבנו שיש בפנים 4 הרוגים ולאחר שהזחל החל לבעור, יצא מתוכו פצוע קשה בכוחות עצמו. הוא נפל על המדרכה וחלצנו אותו לתוך הבית. הזחל כולו התפוצץ. במשך כל היום, הקש"א שגם הוא בפצע, קבל ארטילריה מסביבנו, כדי להפחיד את המצרים. בלילה כווננו פצצות תאורה לכוך הבית, ומקומה שניה זיהינו את המחנה הצבאי ה מצרי מצד מערב, שאותו עברנו בדהירה, ובכנסנו למעשה קדימה. עם ערב התחיל משא ומתן עם המח"ט באלחוט שהיה די מייצע לגבי מה לעשות הלאה. הכוונה הכללית של המח"ט היתה שאנחנו בסתגן מהבית החוצה רגלית לעבר כוחותינו. דבר איתנו גם הסדאי שבכנס עם כח לעיר אך הצליח להחליף החוצה; הוא הסביר לנו את הדרך החונה, כפי שהוא יצא.

המג"ד שהיה פצוע היה איתנו כל הזמן. בעיקר בשלב הזה, של הלילה הוא היה בשוש וברדם. ורק אז הד"ר הצליח להזריק לו כמה ליטריים בוזלים, כשמתעורר היה מאוד שש. ההבדל בינינו לבין חסדאי שהסביב את הדרך החוצה היה להתבצרות שלנו ושלו; הוא התבצר וזחלף כמה מאות מטרים לפני המקום שבו התבצרו אנו, כלומר כשהוא הגיע היה בינינו המתחם הזה של המצרים. בו זמנית יצאנו החוצה לבגמ"שים והורדנו משם ציוד מיב ומזחל התאג"ד הורדנו ארגזי הסואה, אלובקות; וכל מה שאפשר היה להוריד משם - הורדנו. היה היסוס גבול אם לצאת מהבית או לא לפאת, וזה מתוך הרגשת בטחון שהבית הזה הקנה מבחינת פסיכולוגית פשוט היה קשה לצאת החוצה מהבית הבטוח. ניסינו לבקש חילוץ, כלומר שעם בוקר יבואו להוציא אותנו משם, עם טנקים או משהו אחר. המח"ט טען ובצדק, שכל כביסה לעיר, גם למחרת תגרור הסתבכות נוספת. בשלב מסויים קבלנו פקודה לזוז ובקשנו בכל זאת חילוץ. החלטנו להשאר ואח"כ בקשנו שוב חילוץ. בשלב זה התערב אלוף הפיקוד שעלה על הרשת; וברר מה המצב. הסברנו את המצב מבקורת ראותינו: שאנחנו יכולים לצאת והמח"ט החליט שכאן כדאי לצאת. בעזרת שנוי איתרנו את מס' הבית שבו היינו. בעזרת תצ"א, הסביר לנו האלון הפיקוד (גורודיש 109) איך לצאת. ההוראות עצמן לא היו טובות בעינינו והחלטנו לא ללכת בדרך, אבל התמוץ של האלוף והוראות התזוזה שלו שתוך 5 דקות בהיה מוכבים לתזוזה הביאו להתעוררות החברה והתארגנו ליציאה. התארגנו בציר כח חוד ואח"כ קבוצות של כ-10 איש, עם פצוע אחד או שניים. דבר מעביין: כשכולם עמדו בפתח, התמסר לידינו חייל מצרי קשרנו אותו והשאירו אותו בבית ויצאנו לדרך הצינו את הכביש ועקפנו מצפון את כל הציר הראשוני והמתחם שהיה מדרום לציר הראשי, הלכנו בסימטאות העיר בשטח הנבוי. בדרך עברנו גם בתים שבהם היו חיילים מצריים, שמענו קולות ודבורים. אין ספק שהם שמעו אותנו, כי התנועה היתה רעשנית, אבל כבראה שהם פחדו לצאת לראות מה קורה. אנחנו התעלמנו מכך, והמשכנו לבוע בין הסמטאות, עד לתעלת המים המתוקה, ומשם לאורך התעלה עד הגשר, (התעלה עוברת ממערב לעיר). משם צענו על ציר הגשר, שלמרבית הפלא

לא היה חסום, המשכנו דרך מסילת הברזל צפונה. אח"כ הגענו לחפיון הטבקים הקרוב. יצאנו לדרך בסביבות השעה 250200 והגענו אליהם בסביבות השעה 250330.

שאלה : האם המג"ד היה איתכם?

תשובה : כן, המג"ד שהיה פצוע קשה ברגל, התאושש להפליא אחרי 2 ליטרי הברזלים והלך ברגל כל הדרך; הוא לא הסכים שיסגרו אותו.

שאלה : יש לנו דווח שכח חרוב בכנס להוציא אותו עם זחל"מים.

תשובה : כת "חרוב" בכנס עם זחל"מים והוציא חלק מהכח שהיה מאחור, פאשר כל מה שאבי מדבר הוא על כח החוד. חלק מהכח שהיה מאחור הצליח

להחלץ. אלה עדויות שמועה משום שלא היו לנו קטר איתם. חלק מהזלדות ודאי פצעו חלק מהחברה, כי הם ירו שם. הם היו עם בי.טי.אר אבי מתכוון לזלדות של השריון. כיון שהתבועה לעיר היתה כל כך מבהלתית, ולא ניפינו להתנגדות בגלל הפקודה המשובה הזו - ובסוף הטור בכנס גם מ"פ מפקדה בג'יפ, גם כבק"ל, מ"פ המפקדה ירד מהג'יפ ובעדר, מאז איש לא יודע מה קרה לו כתת כתק"ל שבע על בי.טי.אר של טופז כב"ל לא יודעים מה קרה להם. חזרנו והתארגנו. הפצועים הועברו לפח"ח.

שאלה : כמה פצועים והרוגים היו לכם בסכומי של דבר?

תשובה : עד כמה שאבי זוכר, 5-6 הרוגים. מהכח שהיה שם (לא כל הגדוד הגיע) וכ-15 פצועים. היו לנו גם 4 בעדרים.

שאלה : איפה הרופא?

תשובה : הרופא יצא עם הכח. ב-25.10 חלק מהכח שנסוג לאחור קבל פקודה לתפוס את הצומת ב"חבית" 91 בפיקודו של רס"ב ביר ביצן, שהצטרף אלינו כחייל מעבף אימון גופני ושוב, היתה להם שם התקלות ובהרג של מ"מ, והם נסוגו משם. באותו יום, החברה שנשארו מהפלוגה הזו, התארגנו עם 2 הפלוגות הנוספות, שהיו כח "מרס" של היסדאי והפכנו לגדוד חדש, בפיקודו של היסדאי המג"ד וכל הפצועים פונו. התארגנו לחביון לילה, כשנבוקר קבלנו שוב אזעקה דחופה מהמח"ט (500) לצאת לעזרת מחלקת פבקים שהיתה על קו התעלה והותקפה מקרוב ע"י בזוקות. זה היה ב-26 לחודש, בשעה 0600-0700. התארגנו לתבועה רבליית. התחלנו לבוע לכוון התעלה, כשהפעם נמנענו מללכת על הכניש, על הדרכים הלכנו לצידי הדרך, בתוך הצמחיה, הסוף, הביצות. בשלב מסויים של הדרך, המג"ד גילה עקבות חשודים ויצא הצידה כדי לבדוק אותם. יצא שם חייל מצרי עם יד אחת למעלה, יריבו מספר יריות למעלה, הוא התקדם מספר עדים, ירד על הברכיים וזרק רימון שתפס ביד השביה, ואז בפצע חסדאי ברגל. הוא העביר את הפיקוד לרס"ב ביר ביצן. המשכנו לבוע בתוך הסוף, עברנו תעלות מים, עד שהגענו לגדוד הטבקים שהיה מוצב על התעלה; זה היה לקראת הצהריים.

שאלה : איזה גדוד זה היה?

תשובה : בדמה לי שקראו לו "אד-ביר", מס' 1 ברשת החטיבתית. קבלנו הוראה להחליף אותם בקו. תפסנו את הקו ב-3 מוצבים, כשהמוצב הדרומי

ביותר הוא מצפון לסואץ, כלומר זה היה המוצב הדרומי ביותר של כוחותינו על התעלה נק"מ ב-152. המוצב הצפוני נק"מ ה-150. למחרת בבוקר המוצב הדרומי פיקודו של מ"פ דוד עמית הותקף שוב ע"י הכח שבא מדרום מכוון סואץ בסדר גודל של מחלקה. כח החוד

כח החרד הגיע לטווח רימונים וזרק רימונים לעבר הכח ופצע חייל או שניים שלנו
 ההתקפה נהדפה זה היה ב-270600 בילינו שם עוד לילה ומלמחרת הוחלפנו ע"י
 גדוד 50 יצאנו לאחור והצטרפנו לפלוגה ג' שלנו, שהפכה כתוצאה מהצטרפותינו
 לגדוד שכלל את פל' ב' ג' והמסייעת של יוסי, ופלוגת חרמ"ש עצמאית שהוקמה
 תוך כדי המלחמה היא כבר אינה שייכת אלינו המ"פ אפי והתא נקראת "כננה"
 שוב תפסנו את קו התעלה מדרום לזגם המר מ"פ ג' סרן ויינר הפך להיות המג"ד באותה
 תקופה. אחרי יום (קשב לי לזכור תאריכים) (ב-10/29) הגיע אריק אכמון שהיה
 סמח"ט ב' וקבל את הפיקוד על הגדוד לאחר יום יומיים הוחלפנו ע"י גדוד
 קצינים ועברנו למקומינו הנוכחי - ציר "חבית"

שאלה · מי מפקד הכח שהיה מאחור וחולץ ע"י "חרוב"?

תשובה כל מי שהאה שם נמצא כאן אלא שעכשיו הם יצאו לסריקות המפקד,
 רס"נ ניר ניצן נמצא כעת במטכ"ל

תחקיר גדוד 202 חט' 35

מג"ד 202, סא"ל דורון רובין ביום 5 10 קבלנו הודעה לא להוציא חיילים
 לחופשה הגדוד היה בבית ליד בהתארגנות לעליה
 לקו רמת הגולן, היינו צריכים לתפוס קו ברמת
 הגולן ביום ראשון ה-10 7 ביום שישי הודעה ממפקדת החטיבה (ב-51900) לקרוא
 לקצינים בעלי התפקידים המפקדת הגדוד וכן לגבי אנשים שרותים ומנהלה
 ב-10 בבוקר ניתנה הוראה לא להוציא חיילים לחופשות המקביל, מפקדת הגדוד
 החלה את כל ההכנות של גדוד בכוננות
 בשבת ב-0800 בבוקר התקבלה הודעה מה-מפח"ט להזעיק מהבית את כל החיילים שהיו
 בחופשה המדובר הוא בגדוד סדיר בשעה 1600 כל הגדוד היה במקום, פלורס נספחים
 רבים מאד בוגרי הגדוד שלא הוצבו עדיין צאצא ביחידות, קצינים וכו' בסמיכות
 כ-100 נספחים
 בשבת בשעות הבוקר המג"ד נקרא לחטיבה וניתנה לנו התרעה להכין את כל ההכנות
 המנהלתיות למבצע "צפניה" - צליחה ותפיסת מעברים בג'די והמיתלה בשעה
 1400 קבלנו הודעה על קרבות באזור התעלה ורמת הגולן המג"ד דורון הגיע בשעות
 הערב ונתן סקירת מצב לכל הקצינים. בשעה 1700 מחלקה 9 מפלוגה ה' ססה עם יסעור
 לתגבר את דפנה (ליד נחל ים) 2 המחלקות האחרות ססו עם עוד פלוגה מגד' 800
 לבלוזה אך הגיעו לראס סודר עם שאר כוחות החטיבה ביום א' 7 10

סמל מבצעים - אבי בזימי

ביום א' 7 10 טסנו בשעות הצהריים לרפיזים והגענו בשעות הערב משם נסענו לבסיס
 המרוחק כמה ק"מ מרפיזים וישנו שם כל הלילה למחרת בבוקר היתה הפצצה אורית
 ונהרגו 4 חברה מהגדוד. עזבנו את הבסיס שבו ישנו בלילה עברנו למעברים, לשם הגענו
 בלילה וישנו שם זה היה ב-10 8
קמב"צ · מטרתנו באזור רפיזים היתה אבטחת מתקנים, כשהמג"ד היה אחראי לה
 נשלחנו ע"י מפקדת האוגדה למיתלה וכשהגענו לשם הסתכלו עלינו כאילו

נפלנו מהשמיים לא ידעו כלל שאנו צריכים להגיע ת"פ שלהם.

שאלה מי?

תשובה מפקדת אוגדה 252 של קלמן שהיתה אחראית על המיתלה בינתיים בשלב זה ניתנה לנו הוראה להמחין עד לקבלת הוראות להמשך בינתיים הגדוד התארגן על זחלמ"ים קבלנו זחלמ"ים, התארגנו והצטרותנו במקבית, המג"ד ניסה לשכנע את מפקדת האוגדה שיתנו לו כל מיני משימות סיוע, באבטחת השריון באזור הוא נדחה בכל תוקף בנימוקים שלחי"ר עין מה לעשות פה (זה היה ביום שלישי) לאחר שכנועים של המג"ד התקבל רעיון שלו לבצע בגזרה המרכזית סיורי - חרש שמטרתם העיקרית היא להנחית מהלומות ארטילריה על חניוני שריון וחי"ר של המצרים. עוד באותו לילה (ליל יום ד') ברצונו 3 סיורים כאלה, כשהסיוור הצפוני הנחית מהלומה מדוייקת על המחנה ה"פולני" (בקוד זה נקרא "ערפרה") שני הסיורים האחרים הנחיתו ארט' לא ברור באם הם מדוייקות ברור שהמטרה שלמענה ביצענו זאת הושגה טמטמנו אותם כל הלילה, והם הלכו הלך וחזור בקצור, לא ישנו באותו לילה למחרת בערב (10.10) קבלנו משימה נוספת, בנוסף על סיורי החרש. סיורים לאבטחת הטנקים פדי שהצוותים יוכלו סוף - סוף לישון החברה נחו סוף סוף למחרת, לפנות בוקר התקפלו והתכוונו ללילה הבא ביום סמישי בשעה 1000 בבוקר המג"ד נקרא לחמ"ל האוגדה פלוגת טנקים שעבדה על ציר "יורה - עזבוך" החלה להפגע והחלה לסגת נשלהנו כדי לתגבר אותן ולתפוס את המקומות שמהם הם נסוגו הגדוד החל לנוע מייד, וב-1100 כבר היינו בתנועה, לפח הסדר הבא. מח' תול"ר, חפ"ק מג"ד פל' ב' (מסייעת) פל' ג' פלוגת "אילרב", פלוגה מקורס מכ"ים שצורפה אלינו הסמג"ד דחף קדימה. (ב-10 10) בערב הצטרוינו לשלוח פלוגה, לתפוס את מעברי קלעת ג' ונדי אחרי המיתלה ביום רביעי ב-10 10 נשלחה פלוגה עם חפ"ק מג"ד למעבר הג' ידי לאזור "כרוניקה 60" וחברנו עם חטיבת הטירונים של יואל גורודיש פלוגה זו נשארה בסוף עם החט' של גורודיש עד יום חמישי (10 11) וחזרה לגדוד, כשהפ"ק מג"ד חזר לגדוד בערב ה-10 10 מערך ביום 10 10 מפקדת הגדוד ב"האג" עם כוחות הגדוד בערבים עשינו סיורים פלוגה ד' נשלחה לקלעת ג' ונדי, פלוגה ב' בג' ידי, באזור "כרוניקה 60", הגדוד הגיע לאזור "נורה יורה" ביום ה' ה-10 11 נמענו לתגבר את פלוגת הטנקים באזור "יורה 70", כלומר הם כבר נסוגו ל"יורה 70". בהתחלה פלוגת הטנקים הזו הגיעה עד אזור "סגול 443", באזור "יורה 74" כשהמתקפה עליהם החלה, הם נסוגו לאזור "יורה 70", וכאן בוצעה חבירה

המג"ד סא"ל דורון רובין קבלנו הוראה לרוץ מהר לצומת "יורה" ולהגיע בחזרה

ולתפוס את צומת "נורה יורה 73". זה היה בסביבות

הצהריים, הגעתי לאזור "יורה 70" ומצאתי שם פל'

טנקים עם 8 טנקים, עם מ"מ איתן בוא ספר לי שהמ"פ נפצע, והם חטפו, הם פינו אותנו אחורנית רכסה"כ היו במצב לא מעודד, מבחינה מורלית המ"מ היה מאד נפחד, הוא אמר לי שיש שם מלא חי"ר וסאגרים אמרתי לו. קדימה פרסנו טנקים ל-2 הצדדים התחלנו לנוע, כל פעם בכיסוי של ארט' 81, כל פעם יריתי מטח של 3 ק"מ קדימה והתקדמנו במהירות מעמדה לעמדה תוך חצי שעה היינו בצומת נוה 73, ועליה התיישבנו עם כל הגדוד, כאשר פלוגה אחת בפיקוד ק' אג"מ לשעבר מבי"הס למ"כים התיישבה

בנורה 71 על כל פנים ההערכות היתה פלוגה בנורה 71 וכל הגדוד ב-73. חשוב להדגיש שהחזקתי רק פלוגה אחת קדימה וכל הגדוד מאחור, עד האזור של "יררה 70" כלומר מעט מאד חיילים קדימה אינני זוכר כמה ימים עברו מאז, (אפשר לראות ביומן המבצעים), היתה פעילות שקטה לגמרי ביומיים הראשונים, (אני לא זוכר באיזה יום הגענו, בואם חמישי) מכל מקום, ביום ראשון, 10 14 היה פוגרום גדול אחר הצהריים של יום קודם הם ניסו להגיע עד למיתחם שלנו עם שני בי.סי אך ירינו בהם אבל הם התנומקו וברחו חזרה למחרת בבוקר, עם אור ראשון יצאתי לסיור כדי למקם שם צידי טנקים למקרה וינסו לחדור שוב למיתחם שלנו זה היה ב-140700, המ"פ שהיה בנורה 71 החל לצעוק בקשר שהוא רואה ענני אבק וטנקים נכנסים לכרוך שלו שאלתי מה הוא רואה, הוא ענה שאינו יכול לראות, אלא רק ענני אבק שמתקרבים לכרוך שלו רצתי מיד לזחל"מ שלו, למ"מ הטנקים שהיה בצומת הזאת, אמרתי לקחת את המחלקה עם שלוש טנקים ולנסות באגף מעל ראדי מבערך. המ"מ הזה היה די הסטרי, ואני מדגיש די בצדק, כי הוא בקש, כמוני להתקפל חזרה כמוני אמרתי לו שבשלב זה לא יתקפל דווח לי מה קורה ואז הוא התחיל להיות הרבה יותר תקיף ואמר כי עולים עליו מכל הצדדים והוא מבקש רשות לסגת אני לא ההעסקתי איתו הרבה, לא היה לי זמן לכך התחלתי לנסוע עם הזחל"מ שלי לכרוך צפון 4436 אצא כי הייתי בטוח שזו התקפה היה לי מקרה עם הטנקים: כל הטנקים התחילו לרוץ אחורה בבת אחת, הם היו בהשפעת היומיים האחרונים. פתאום ראיתי אצא צריק מטנקים, כולם רצנו לכרוך 4436 התחלתי לצעוק למ"מ לבחזר את כל הטנקים מלבד 3 טנקים שיסעו ל"נרה יררה" הן כדי הנסיעה לחצי הק"מ ממזרח לצומת הסמג"ד שכב בחצפית מודיע לי שממולו יש"חגיגה", משהו פנטסטי טנקים, משאיות, מלא חי"ר מונחים בטוח של 4233, שזה בערך 3 ק"מ מהצומת מיותר להזכיר שכל הזמן פנה ירדה עלינו ארטילריה - "שחור בעיניים" במקביל לדווח הזה, קבלתי דוח מרס"נ מירצה, שהיה בתצפית השמאלית, על ציר "זאבה", דווח דומה כח מצרי נכנס לואדי ולא תקף אותנו מצפון, דרך הציר, אלא הלך לואדי מבערך (ואדי שחשוב לציון) כח שני תקף אותנו מהחזית. כח שלישי הולך ממשעל, דרך צור "זאבה" זה, בהחלט, מצב לא סמפטי כשיש לך 8 טנקים וגדוד חי"ר עם מחלקת מרג' 81 ויתר החיילים עם נשק תקני של גדוד חי"ר מיד "קראתי" את הגזרות לשניים, קראתי לסמג"ד "אתה מערבה!" אני צפונה" בשלב זה לא התאספנו עם "זאבה", כי זה לא הפריע לנו בצורה ישירה הטנקים התחילו לדפוק עלינו פגזים, הדבר הזה לא הפריע לי, הוא המשיך ואנו דווחנו לאוגדה על לל הנתונים האלה הם הודיעו לי שהם שולחים פלוגה מח"ט 401 שתחסום את ציר ואדי מבערך מאזור "עכברוש". מ"מ הטנקים היה גבר רציני, הוא התאושש לחלוטין, הודיע לי שנמצא מעל 4436 ומתחיל לדפוק טורי טנקים אחרים שנוסעים שם חשוב לצייע, מידי בהחלה שלחתי זוג תול"רים שיצטורת אליו מח' ה נקים ושיאבטח אותו בזמן הלחימה הוא הודיע לי שהמצב הוא טוב אותו פחות הדאיג הנושא הזה של טור טנקים נוסע בתוך הוואדי, כחדתי שהם יעלו ויסגרו אותי בטבעת מסביב, כלומר שהם רוצים לחנוק אותי. אבל שהתברר לי שהם נוסעים לאזור הזה, עסקנו יותר ויותר באזור הזה מה שקרה פה היה שתוך חצי שעה הגיעו טנקים מצריים הגיעו עד לכביש בציר "נרה" בין 71 ל-73, היו כבר 5 טנקים שעמדו על הכביש באזור של 4273 - עשרות (אם לא מאות) משאיות עם חילים שירדו והתחילו להתקדם כמו בהתפרסות, עם טנקים ביניהם הם לא באו על הוואדי, הם היו על השטח ויכולת לראות זאת ניתן לראות את זה גם בצילומים, אתה רואה שם את השלדים. זוהי מן מתקפה זזיתית כשיש מלקחיים מימין ומשמאל בשלב זה, לקחנו את מחלקת המרגמות 88 והתחלנו לטרוח אותה על כל צבור הטנקים

שהיר כאן וכאן מחלקה זו ירתה בערך 500 פגזים מי שניצח את כל החי"ר שהיה פה הוא בעיקר המרגמות של מרכז, שישב וטרור אותם על המבשרת של החי"ר פגעו שם "כול" עם זרחן על שמשאות רבין המשאיות בשלב ראשון נשארו לי פה 3 טנקים, שעמדו בצומת. טנק אחד היה איתי, כ-300 מטר מצפון וממזרח לכביש, וטנק אחד היה פה בצומת תוך חצי שעה הוא הודיע שאין לו פגזים (בהתחלה הוא ירה כמו משוגע לכל הכיוונים) וכשהוא הודיע לי זאת, היה לו שחור בעיניים

באזור של 4233 נשברה התקפה אחת. הסמג"ד הודיע לי שכאן שקט והטנקים עומדים על הכביש, כמו בתרגיל צוותים יושבים בחוץ, מזלזלים בנו למכביר לקחתי שני תולר"ים, בנו, מאה מטר מהכביש, בקשתי מהסמג"ד שישלח לי את 2 התולר"ים היחידים שנשארו לו בשטח ג'יפ אחד הגיע אלי, שמתי אותו בתוך עמדה, לקחתי 4 תוליות של בזוקאין ומיקמתי אותם על קו הדינור הראשון כלפי הכביש וכלפי הטנקים שעמדו שם. לי לפחות היתה הרגשה שאנחנו הולכים ונגמרים פה, ואמרתי להם "זו המלחמה האחרונה פה נלחמים עם בזוקות" היו לי אפילו הרהורי כפירה לתת פקודה לכולם לסגת לצומת המצב היה תחמושת לא הייתה, מ"מ טנקים אחד נמצא פה ואני צועק לו בקולי קולות לחזור מ-4436 לצומת במקביל הודיעו לי ששולחים לי עוד 2 טנקים על הציר, לי היו פטונים ואמנם ברגע הכי קריטי הוא הגיע אלי עם 2 טנקים (ברשת הוא נקרא "זכוב") הוא הגיע בשלה הזה שההתקפה הקאשונה נשבה והתעסקנו בהתארגנויות לקראת ההתקפה השניה, כלומר הוא הגיע לציר "יררה" והתחבר איתי פה ועקפתי את יוסי ברכמן. אמרתי לו להעמיד אותם לעמדות ולהתחיל לדפוק את הטנקים. הטנקים האלה היו מהחטיבה של ברעם, נדמה לי חט' 205 במקביל לשלב בלימת החי"ם, בעיקר במרגמות, קבלתי הודעה שאני מקבל סיר של "צוצרים", מטוסים, וסיוע של 155 ובאמת הדבר הזה החל להתארגן ו-10 דקות לאחר המתקפה שלהם, החל להגיע גט שני עם טנקים, משאיות, פרקו את המשאיות בצורה שלומיאלית והתחילו להסתער לכורן שלנו באזור של 4233 כלומר גל ראשון וגל שני נכנסו באותה עוצמה ובאותו כורן אז הופיע ח"א והחל לדפוק את כל השירה הזו, לפי הסדר, אנו בארטילריה והתעסקנו עם הטנקים האלה שעמדו בנוה ג'יפ תולר של ה-מ"מ, אבי מלכה, היה בעמדה, דפק טנק אחד, חרץ לעמדת חליפין בשביל לדפוק טנק שני, וחטף מהטנק השני (זה שעמד ליד הפגוע) פגיעה ישירה בג'יפ, מזל שלא כל הצוות היה בו כי כל הצוות נפגע, הג'יפ נשרף, מ"מ התולר איבד רגל, נהג נהרג ו-2 אחרים נפצעו הג'יפ שמיקמתי במקביל עבד בצוה יוצאת מן הכלל, הוא דפק 3 טנקים שאיתי בעצמי הטנקים האלה לא נדלקו, חטפו פגיעה והחלו לברוח אחורנית, בקיצור הפסיקו לירות. 2 טנקין האחד של ג'יפ תולר ועוד טנק דפק והם נשארו תקועים על הכביש כ-200 מ' מהכביש ורואים זאת עד היום זה היה הכי קרוב שהם הגיעו לציר נווה במקביל יש עבודה של ח"א לא עשינו עדיין תחקיר יסודי. אחרי התחקיר יהיה אפשר לספר בכל אופן משארנו בלי תחמושת בלי 81 מ"מ ובלי תולר"ים זו נקודה שחשוב לציין אותה זה מצב מאד עדין זה היה להערכתך, ב-141100 (אינני זוכר היטב את השעות) לקחנו פלוגה של מימון ובמקביל האוגדה שלחה לי תחמושת הפל' שנסוגה מ-71 נגיעה לצומת ואירגנה את כל התחמושת בצומת "יררה - עזבון". אמרתי לישראל שהיה מכקד של 71, להתחיל לדחוף לי תחמושת קדימה לא היו לנו תחמושת תולר וגם לא כדורי היכון, שבלעדיהם אינך יכול לפגוע זהו מצב שהייתי "יבש" לגמרי, וכל זה במצב שאינך יודע מה עלול/עשוי לקרות בינתיים באגף (בואדי מבועק) עשו סדר.

ע"י פלוגה מ-401 בלמו «ותם והחלו לעשות בהם שמות לכל ודרך הציר מה שהיה הוא שכל הצומת היתה חשופה גם לארטילריה וגם לטילי "סגאר" שנורו מכל הכורנים ואי אפשר היה להכניס את כל הדרגים לתוך המיתחם ואז לקחנו חיילים שהעבירו פגזים בידיים כמו בימי המעפילים כשכל חייל לקח פגז של טנק ורץ ייתם לדיונות והעמיסו אותם לטנקים מחלקת מרגמות הגיעה עם תחמושת פרקנוי הכל בקרש למרגמות - סיפור מענין בשלב הראשון העמיזה שלהם היתה במקום בטוח והטנקים שהגיעו מהאגף התחילו לירות אל עמדת המרגמות ז"א היה מצב שהחלו לחטוף פגיעות ישירות בעמדה ואז כל המחלקה ברחה החוצה השאירו את הקנים ובשלב מסוים הם קבלו פקודה לקחת את הקנים ולשים במקום אחר שני חיילים רצו לקחת את בסיסי המרגמות וחטפו פגיעה ישירה של פגז מטנק בתוך העמדה היה מזל שאף אחד לא נפגע תוך כדי שש הם הוציאו את הקנים והזורגלים החוצה הציבו המקום הדש והמשיכו לעבוד צריך לציין שהמחלקה הזו (שהיתה בת 3 טנקים) עשתה עבודה בלתי רגילה זה היה מצב שבו נעצר העסק הם הפסיקו לתקוף שלחתי את המ"מ הזה שהיה פה חזרה לכאן (?) פה דפקו להערכתי כ-15 טנקים המחלקה עמדה ב-"יורה" 70 ונסעה כ-2 ק"מ קרומה נעמד על הציר והחל לדפוק על "זאבה - חניבעל" ב. זור "חניבעל" 68 יש עד היום שרידי טנקים כ-15 שעומדים דפוקים המאמץ הזה נכלם והם החלו לנסוע חזרה זהו הכח שבץ מ"זאבה" את המ"מ הזה הרצתי חזרה אמרתי לו לנסוע לכאן ולעשות וזהו דבר שעשה כאן זהו אותו מ"מ שמצאתי יומיים קודם בורה 70 והיה נפתח והוא עשה את זה בצורה יוצאת מן הכלל בצהריים נשטה שקט והיה קרב טנקים מרחוק ז"א זה לא היה חי"ר אלא חטפנו כמובן ארטילריה בלי סוף זה היה קרב טנקים שכל פעם עולים לעמשה וחוטפים טיל "שמאל" השיטה היתה שקודם מעלים את מפקד הטנק הוא צופה ומזהה את הטנק ואח"כ עולה עם הטנק ודוכק זוהי שיטה שהוכיחה עצמה כי התברר לנו שלקיייל סאגר על טנק לוקח 2 דקות, עד שהו מרים את המשקפת וצופה - לוקח זמן ובזמן זה עסקנו בדפיקות הטנקים ודפקנו 10 טנקים שעמדו בעמדות מטופשות לז נלחמו אבל כל פעם עלה ה-מת"ק ודפק פגז וירד חזרה בשטה זו העסקנו ותם בערך עד השעה 1500, ארטילריה וטילים עפו מכל הכיוונים אבל לדעתי אנחנו עבדנו בצורה הכי חכמה - רק עם טנקים ולא חיילים ולא שום דבר

שאלה איזה טנקים היו לכם אז?

תשובה . המחלקה הזו שחזרה - 7 טנקים בהם טנק אחד דפוק ועוד טנקים שבשלב זה של אחה"צ היו פה כל הריכוז שלהם היה באזור 433, מאחורי הדיונות של 433 היה ריכוז של גדוד טנקים, לשי הערכתי כל פעם חטפנו פגיעות טילים וכו' אך לא היו לי נפגעים כולם היו מאחורי הדיונות חשוב לציין את יתרונות הדיונות הם טופנים את פגזי הארטילריה והרסיסים לא מתפשטים היו לי פגזים שנפלו ממש לידינו במרחק עשבות מטרים ולא קרה דבר בגלל בלימת החול לקראת אחה"צ העסק נרגע ראינו שורה של טנקים בנורה 71 וכל האזור הזה בטוש, אצלינו היה גדוד די שלם יחסית היה לנו המ"מ שאיבד רגל ו-2 חובשים הרוגים שנסעו להלץ את הג'יפ השרוף הזה עם זחל"מ הם עשו דבר לא חכם אבל זה היה בלהט הקרב ואי אפשר לשפרט אותם הם רצו לפיתחה בצומת 73 אותה פיתחה שהתור"ר חטף הם עברו את הפיתחה הזו עם זחל"מ כדי להוציא את הג'יפ הפגוע וחטף פגיעה ישירה החובש נהרג וחובש שני שיצא להציל אותו נפצע קשה ונהרג בדרך (אינני זוכר את השמות המדוייקים אולי - ארז והדס) אבל ככה לא נפגע אף אחד מההפגזה הארטילרית וזאת משום שהיו

לי מע אנשים קדימה רק מפקדים עם מפשירי קשר היה שלב שבמקביל טווחו 3 סוללות ארט' 155 ית ה- 8 שלנו ו-20 מ"מ. היתה לי סוללת מפקדים' הסמג"ד מ"פ פל"ב' ועוד 2 חברה (מירזה ועוד אחד) שהצטרפו אלינו והם למעשה עשו את רב העבודה קדימה, לא ירו אלא רק שיחווחו ארט' והורידו מטוסים, בזה הם עשו את העבודה הגדולה של כל הקקב הזה, לדעתי בצורה חכמה, אלגנטית בלי להמעיט בעובדה שלא היתה בעיה להעתיף אותנו מכאן בכלל אינני יודע איך הם לא עשו זאת אפשר לשאול אותם מדוע לא התקדמו יותר

לגבי החי"ר אין ויכוח שהיו פגיעות ישירות ואפשר לראות משאיות. על גבי הטנקים, הוא ירה זרחן הם לא ירו מדפים וקפצו מתוך הטנקים, רק אחרי שהזרחן התפזר הם נכנסו חזרה לתוך הטנק אבל בזמן הזה יכולת "לדפוק" עליהם ביתר קלות חוץ ממרגמות 81 עם זרחן על הטנקים שום דבר לא היה בשטח זה עצר אותם להלוטיש אין על כך ויכוח

ב-10 15 יום ב' כל השבוע היו הפגזות לא היה בוקר שלא חטפנו הפגזה למעשה, כל העיסוק שלנו בצומת, מהרגע שכבשנו אותה סופית והלאה, זו היתה תרומתינו הגדולה (ואולי משום כך לא שמעו) היינו מטרה ארטיילרית וטיווחנו בלי הפסק ארט' 120 מ"מ היתה לנו סוללת ארט' 120 ח"פ שלי שטיווחתי על האזור של דיזיר, 4233, וכל תנועה של אויב בשטח מהקרב הגדול שהיה פה ובהמשך, ארט' על האזור הזה של 4233, עם רבלי אישור וכן לכל אזור המים שהיה בטוחא ראיתינו היינו בצומת עד 10 23 «ני רוצה להקדים מאוחר למוקדם בזמן ההתקפה הגדולה שהיתה פה, היתה לי פל"ג' שישבה באזור של סגול 465 צפונית לציר מאפה 65 וכונתי בהשארתי היתה שיהיה לי כח באקף שישב פיזית על ציר מאפה וצפה על כל האזור שאני לא יכולתי לראות כולל ציר "כוליגרן" שבוודאי לחט' 401 יש הרבה מה לספר עליו, ציר שלהערכתי היתה עליו חט' חי"ר מצרית מחופרת על הציר הזה המ"פ הזה הכניס את הפלוגה שלו למדרון אחורי וכל הטנקים שעברו דרך ואדי מבעוק לחלק דרך ציר מאפה מ"פ ג', סרן דורון אברוצקי, שישב וטיווח ארט' היה הראשון שדווח לי על נסיגת האוייב הוא הכניס את הפל' שלו למדרון אחורי וכל הטנקים שעברו דרך ואדי מבעוק, חלקם עבר דרך ציר מאפה הוא היה הראשון שדווח לי על נסיגת האוייב הוא טווח ארט' במשך כל היום על כל השירדון המצרי והמצרים שנסוגו בשלב מסויים הוא בקש ממני אישור לרדת ולשבות אותם לא אישרתי לו הוא שבה 6 חברה אמרתי לו לקחת אותם איתו כדי שיהיה לו את מי לשאול. הוא גם בקש ממני לעשות עליהם מארבים ופשיטות-יום ולא נתתי לו אישור כי רציתי שיתחבא ולא ידעו על קיומו כי לפי הרגשתי מגיעה לכאן דיביזיה, והוא רק פל' עם ~~אצא~~ "עוזים" ורומ"ט הוא ישב עד הלילה טווח ונתן לי ולאוגה ידיעות טווח ארט' בכמיות על כל המרחב הזה. הוא ישב ב-465, מזרחית לפוליגון במשך 4 ימים. ציר מאפה היה ציר שדרכו עברו אספקות לאא הפסק לאזור פוליגון כן ראה שהיה להם ראש - גשר בעיר סואץ, ודרכו הם הכניסו אספקות ותגבורת שהרי האזור כולו היה שלהם והם מילאו אותו המ"פ ישב ועשה עבודת מודיעין וטיווח בלתי רגילה תוכלו לשאול את יענקלה ארז, מפקד האגד של אוג' 252 והוא יספר לכם מהי גדולת המ"פ הזה הוא בקש אישור לצאת בלילות לפשיטות להניוני טנקים לא הסכמתי כי חששתי לפלוגה הזו, כי לא היו להם שום אמצעי פיננסי, הם היו מבודדים ומוקפים באוייב, לא נתתי אישור למרות שהוא לחץ. היה שבוע ימים שבו האוייב הסתובב חופשי לגמרי, בין ציר מאפה לציר יורה בשלב שראיתי שהעסק נרגע קצת הוצאתי את המ"פ והשארתי מ"מ - סגן יגאל אורבך, כדי שימשיך בעבודת המ"פ שכמובן היתה בהיקף קטן יותר, הוא עם מפשיר קשר ועוד 12 חיילים. הוא ביצע

עבודה נפלאה. הוא דרוח על תנועות שריון לכל הכיוונים, טירוח ארט' צאצא על הגשרים על הק"מ ה-152, שדרכו הם מעבירים סחורות עד היום והוא היה העיניים של כל האוגדה בגזרה הזו, לדעתי טרוח 155, 120 וכל סובי הארט' שהיו. לא היה לי קש"א. בכלל, לדעתי אנהנו למדנו את כולם איך מטרוחים ארטילריה ותצפית מודיעינית ואני אומר זאת מבלי להשתחצן לדעתי הם עשו עבודה גדולה בלי הרוגים, בלי נפגעים נושא חשוב חדש אינני זוכר תאריך אולם זה היה בבוקר, תצפית של 40% שישיבה ברכסים של המיתלה גילתה שיריוניות אויב בציר זאבה לא ידענו איזה שיריוניות, ומה פתאום הם מסתובבים שם לקחתי ממלקח טנקים עם איתן ו-2 פלוגות חי"ר, האחת של איליוב והאחרת של דורון. הוריתי להם לנוע מ"יורה 70" ל-"חניבעל 68" ולראות מה קורה פה במקביל התצפית דורחה שיש פה התפרות אויב נשארתי בחפ"ק בצומת והדבר נראה לי די דמיוני בקיצור, הפ הגיעו ל"חניבעל 68" והתכבר להם שהעסק פה חי לגמרי, הם זיהו 6 טנקים טי. 62 2 נגמ"שים בי.טי אר והרבה חיילים מהופרים על הגבעות אמרתי להם להוריד בהתחלה 120 מ"מ על הרכסים ולראות אם הטנקים הם בטרוחים רחוקים פתאום מתברר שהם מגלים סימני כניעה כמה טנקין החלו לברוח דפקנו להם עם חי"מ טנק אחד שלהם חטף פגיעה ישירה הניחו את הנשק והרימו ידיים התחלנו לאסוף שלל - 6 טי 62 חדשים לגמרי וכשבי נפלנו 113 איש, ביניהם המג"ד סא"ל של 80 העסק הזה ועוד כמה ליצים. זה היה כנראה כת סיור של החט' או הדיריזיה שנעה באזור הזה הם טענו שהם מסתובבים כבר 10 ימים בערך לא ידענו מזה ולא היינו פה לפני כן זה היה קצת לפני שצה"ל החל לחצות את התעלה, בשלב שהאויב היה באופנסיבה עם מוראל גבוה שוב, עבודה נקיה בלי הרוגים חפסו שבויים עם נשק החרמנו להם הרבה קלצ'ניקובים, חמושת ומפות, זה היה אמנם אחרי הלחימה (אחרי שני בקרים), בסביבות 1100 בבוקר

עוד סיפור פיקנטטי פה מתהלת מלחמה, והתצפית מודיעה לי שהם רואים 2 נגמ"שים מצריים מסתובבים על ציר "יורה" אמרתי "לא יכול להיות", הוא בקש שאבדוק את הנושא לא הספקתי להגיד ג'ק וכבר מתקשר הר"ר שהיה ביורה 70 ואומר שירורים עליו עם נגמ"שים מצריים לא נשאר לי הרבה כח, לקחתי עצמי עם 2 טנקים ורצתי לכורן הזה עליתי על טנק צנטוריון והשני היה פטון והתחלנו לרוץ על הציר לכורן "יורה 70" אחרי 200 מטר התחלתי לחטוף אש רצינית מאד על הטנק (אני הייתי על הספון מאחור) הסתכלתי במשקפת וראיתי עומדת שיריונית צהובה שדופקת לכיוונינו, במקביל לכל איסוף השלל ו"החגיגות" באזור הזה. תוך כדי תנועה התברר שיש כאן 2 שיריוניות העובדות האחת מזרזם לכביש והשניה מצפון לו, ויורות לכל הכיוונים היתה לי טוללת 120 מ"מ בכניסה לציר וגם היא צעקה שירורים עליה הטנק לשי חטף פגיעה בפריסקופ ולא יכל לקרות פגזים יותר נשאר לי מקל"פ כדי להסתער עליהם. תוך כדי תנועה הודעתי לטנק השמאלי שיזפוק על השיריונית השמאלית, הוא דפק פגז מטרוח 200 מ' והדליק אותה ראיתי אצ שלפני כן האנשים קפצו ממנה והחלו לרוץ הטנקיסט היה די הסטרי והיה לי קשה לשלוט עליו, ולירות עם חותח זה בלתי אפשרי, לכן אמרתי לו להגיע לטנק השני, אני אעבור לטנק השני ראיתו נלך לדפוק את השיריוניות השניה איך שצנו מתמרנים שמאלה וימינה, נכנסתי לתוך הטנק והרגשתי "בוט" רציני הייתי בטרוח שירו עלינו מאגף כלשהו. הוא צעק אלי שהוא פרס זחל וירורים עליו ב-אר.פי ג'י בקיצור, איש חי"ר בתוף טנק זו לא הרגשה טובה יצאתי החוצה הייתי בטרוח שירו עלינו טיל או אר.פי.ג'י קפצתי לטנק שני ואיתו הסתערנו על ששיריונית באופן חופשי, הגענו 20 מ' ממנה

הם שכבר על הרצפה, אחד ירה, לקחתי עוזי ודפקתי את הראשון בצרור על השני קפצתי, איך שהוא שכב על הרצפה ובכך נגמר הסיפור שריונית אחת לכודה יפה ומצוחצחת והשניה דפוקה ועוד 4 אנשים שמסתובבים בשטח לפי פקודה שלי הפלוגה של איליוב הגיעה חזרה והם רדפו אחרי הארבעה תוך כדי רדיפה הם תפסו אחד, הרגו שניים ונהרג להם חייל. עד היום אינני יודע למה, כנראה בגלל אחד מהם. זה הסיפור על המרדף שהיה פה (?) תוצאותיו: 113 שבויים, 6 טי 62, מהם מג"ד שברי בקיצור יום שמת לגמרי ההמשך היה די אפור ושיגרת, כאשר אני יכול לציין ולהדגיש בעיקר את עבודת הארטלריה שעשינו - עיניים לאוגדה וכל מיני פעולות סיור על ציר "פרוק" ממנו אפשר היה לראות את ציר "דידר" טיורחנו ארט' בלי סוף, דברים רגילים הכתובים בספרים, מי שרצה יתעמק בזה לפי הערכתי, המקום היחידי שתפסו אותו בצורה מבוססת ויסודית היה המקום הזה (?), עם מעט חי"ר קדימה, היו לנו מעט נפגעים, פה ושם מההפגזות חטפנו בלי הפסק, בקר, צהריים וערב במשך 10 ימים, לאורך כל הדרך עד "ירר" 67, על הסוללה היו נפגעים הגדוד היה פזור לכל אורך, מוחבא ע"י הדיונות, כאשר פל' אחת תמיד אחורנית לקראת הסוף קדמתי כח לנוה 71 ואז היו לי 3 פלוגות, כאשר הסיפור על הפל' הרביעית שהיתה בראס - ג'ונדי הוא ספור גבורה בפני עצמו עד ספסקת האש ישבנו בצומת וחילופי אש ארט' לסרוגין, בלי תוקפנות ונסיונות חדירה שלהם פל' ב' היתה קדימה, מח' תול"ר ומח' מרבמות 81 אלה אנשים שהושקעו בקו הראשון, בתצפיות יום לילה פלוגה שניה שהיתה, ישבה אחורנית לכל אורך, פל' שלישית בראס-ג'ונדי, פל' רביעית היתה של איליוב, מ-890 מביה"ס למכ"ים

הסיפור על המלחמה בראס - ג'ונדי

פלוגה ד' עלו על מארב של גדוד קומנדו, משני צידי הואדי, יצאו לסיור שיגרת חטפו חזק, חילצו עצמם יפה מאד, יש שם סיפורים יפים. אחרי יום או יומיים עשו התקפה שניה על הרכסים והתהילו לדפוק אותם. חדרו איתו ואני לא יודע מדוע זה היה בציר "בהלה". לאחר הפסקת האש והצליחה, שמעתי בלילה את נושא הצליחה לחצתי על מנדי שהחליף את קלמן, שאין לו מה לששרת ביורה עזבוך ואני רוצה לעבור לצד השני של התעלה עשיתי זאת בחוצפה, יום אחד ראיתי שאני מתעסק בשטויות. כי בכל פעם שהיתה הפגזה הרגשתי שאני עושה את הדבר שצריך, בצורה הטובה ביותר. בשלב זה התחלתי להאמין שאני יכול להועיל במקום אחר בצורה יותר טובה נסעתי אליו בוקר אחד ואמרתי לו "זהו" והוא השתכנע דברתי ישר עם ק. אג"מ בקודי והחליטו לשלוח אותי ולצוות אותי עם ארג' 162 של ברך פלוגות חרמ"ש החליפו אותנו אתה"צ יצאנו והגענו לפנות בוקר לאזור סנסון ובצהריים, עד 1600 היינו בקו, במקום שבו אנו נמצאים. זה היה ב-25.10 תפסנו את הקו היום אנו תופסים חזרה של 8 ק"מ מהרגע של הפסקת האש הכל שקט לגמרי. אני יושב מהאזור של 1 ק"מ דרומית לפינק ועד ק"מ צפונית ל"מפצח". עוסקים בתצפיות וחניונים על המים, כאשר אנו מארגנים את המשאיות והמים לצד שני. יש לי את הגדוד כאן, דבר אש לא היה לו במלחמה היתה פל' בראס ג'ונדי ועוד פל' ה' של דוקר (ז"ל) שנלחמה עם גדוד מלואים של נתן שומרי ששם נהרג גם המ"פ הם הצטרפו אלינו רק בשלב שהגענו לכאן (?)

כמה נפגעים היו לכל הגדוד?

שאלה

יש לנו 18 הרוגים ו-38 פצועים, כולל ה-מכ"ים

תשובה

הלחימה בראס - ג'רנדי

תחקיר סגן אביגדור הירש, סמ"ש ד' גדוד 202 בבוקר ה-10 11 נשלחנו ע"י המג"ד לעשות סיור על ציר "בהלה" עד נקודה 70 יצאנו לסיור הזה ובבהלה 6 נתקלנו בציר הזה נסע לפני מ"מ בר - זאב שנסע על ג'יפ היינו 3 זחלים, אני נסעתי בראשון לפנינו נסע ג'יפ היה עיקול חד בואדי הדרך היתה צרה אאד ומשי הצדדים היו הרים גבוהים מאד, משש מצוקים עוד בשלב קודם שמתי לב שאין לנו גשר עם הגדוד שלנו אבל מאחר שהייתי קרוב מאד לסיור הציר שנקבע, החלטתי בכל זאת להמשיך. איכשהו הוא נכס לעיקול ונכנס לואדי הצר הזה, זיורח לי בקשר שהוא מזהה אנשים לא הספקתי לענות לו, ושמעתי אותו יורה צרור באותה שניה נשמעה האש שלהם. קבלנו בבת אחת מכה של 6 אר.פי ג'י, עצרנו מיד ומצמדנו לדופן שמאל. לא עברתי את העיקול, כל שלא יכולתי לזהות על מה הוא מדבר הוא דרוח שרואה אנשים וידה צרורות ואז חטפנו את מכת האש הראשונה שם קפצנו כולנו מהזחל"מים כשסידרתי את האנשים בואדי ורציתי לעלות על המקום שבו היה נדמה לי שאני מזהה את האוייב, שמתי לב שמכל הנוסעים על הג'יפ, אף אחד לא הגיע אלי כלומר כל הכח שלי שהיה על הזחל"מים לא הגיע אלי.

טיפלנו בבעיה הדחופה שהיתה, לדעתי, והיא 4 עמדות אר פי ג'י ששלטו על הדרך לאחר שחיסלנו אותם, חשבתי שגמרנו בזה, כי נתקלנו בחוליה קטנה העמדות היו בצד שמאל של הוואדי במרחק של 20 מ' - 6 עמדות, מרחק של כ-5 מ' בין עמדה לעמדה. זה בצד דרום ורצתי לואדי, שלחתי את הזחל לחלץ, וכשהוא הגיע לקרבת האנשים ירדתי למטה כי רציתי להדרך אותו לפני שהוא מחלץ, ואז הגיע איתן, מפקד הגשפ והגיע בריצה מהג'יפ ונפל לידי ראיתי שהפה שלו מלא דם ובקושי יכול לדבר והוא אמר לי שיש לו כדור בבטן ושאגש מיד לאזור הג'יפ יש שם 2 הרוגים ו-2 פצועים קשה. סה"כ היו על הג'יפ 5 חברה לאחר שחיסלנו את העמדות בצד דרום, חשבתי שאנו יכולים לגשת אבל כשהגענו עם הזחל בסביבות הג'יפ, החל מטח של אר.פי ג'י ופצצות 60 מ"מ עף גם טיל שמאוחר יותר זיהינו כטיל סאגר הספקנו להרים 2 פצועים שלמעשה היו 2 הרוגים ראיתי שהאש על הזחל יותר מדי צפופה ומסכנת צעקתי למפקד הזחל שיסע מיד אחורה תוך כדי נסיעה לאחור הנהג חטף פגיעה ישירה של אר פי ג'י - נוסף. הנהג נפצע אבל המשיך לנסוע אחורנית, צמוד לדופן, הורדנו את כל הפצועים שכבר היו הרוגים, ואת האנשים שלנו ותוך כדי הורדת הפצועים חטפנו פגז נוסף ואת החיילים מת. במקום, לא היה זמן להוציא אותנו ולכן השארנו אותו שם התחלנו לנהל חלופי אש ובשלב הזה התברר לי שאנו נשלטים בצורה חמורה מצידם התחלתי לזרות אש ל-2 הצדדים, מקורות ירי, שמתי לב שהמספר הוא הרבה יותר גדול משחשבתי. התחלנו לנהל אש ותוך כדי תצפית במשקפת לתפורם מה שקורה, מאחד הערוצים, מטורח די קרוב יצא חייל עם ידיים מורמות. אמרתי להפסיק את האש לכמה שניות כי רציתי לתפורם אותו חי ולשמוע ממנו. הוא הגיע אלינו, לא מזויין, ומכמה משפטים שהחלפתי איתו התברר לי שהם בסביבות 70 איש (כך הוא טען) אח"כ החברר שהוא לא דייק והיו לו 140 איש עש השלב הזה לא היתה לי אפשרות להודיע מה קורה לי, כי במכת האש הראשונה נפגע הגשר ומכשיר הקשר (האנטינה הגדולה),

ידעו שזר גדוד . גם לפי בתוני המודיעין שנתנו לי ביציאה לסיור, נאמר כי באזור הנוצרי במסוקים שרובחיתו כח מסויים. הכה הזה בע, לא א" לא ידוני היכן, כאשר המשימה שאבי קיבלתי היתה לכדור את הציר הזה ולוודא כי הוא צא ריק, כדי לאפשר לגדוד לבוע הלאה.

שאלה : לא היתה התחברות מזרית אל האזור הזה, אלא זו היתה אפעולת קומנדו זרובתת. היום היתה להם איזו משימה לכיוון רס-סודר.

תשובה: אבו הדי ידעו על כוונה כזו. כוונת הגדוד שלנו היתה ליגור פה חסימה לחחניבה שנעה מהכיוון הזה לכיוון רס סודר. כמתפסנו יותר מאוור את ריעד, ראיתי לפי מערך הטילים, שהם לא ידעו בדיוק לאיזה כיוון עוברים והם חסמו גם לכיוון הזה וגם לכיוון השני. הטילים היו מוצנים למטל לשני הצדדים, גם לכיוון רס-סודר וגם לכיוון שלנו.

שאלה : האם זו דיתר פעולה מקבילה לפעולה מזרית לכיוון רס-סודר.

תשובה : אבי לא יודע האם זה היה מקביל, אבל אבי יודע כי צאלא ביום הזה ליצאנו, נאמר לנו כי והסיבה הזו התחילה לבוע כאן, לכן אמרו לפתוח את הציר, כאשר כוונת הגדוד היתה להתקדם יותר הצה ולחכות אותם במקרה והם יבסו להכנס משה.

שאלה : לא בתקלהם בטנקי אויב על הציר?

תשובה: לא.

שאלה: החרי שחילצו אותכם הכח המזרי בטאר שבי?

תשובה : כשעדיין היינת בשמח, ראיתי כי כח טנקים שלנו מניס, מדגמות 120 מ"מ וכן סמוסיכ שלנו שתקפו אותם והתחלתי לדאוג אותם בורחיק על הגבעות.

עדות הרופא של 564

בהקפנה הזו מבלוזה לפאיד, כל הגדוד מנה אז כבר 2 מלוצות. במשך ההקפאד בפתרה הפגזה על שדה התעופה בבלוזה וההליקופטרים נסו על נפשם. מי שהיה בפנים טס איתם, ומי שלא היה בפנים, נשאר על הקרקע, כך שלפאיד הגענו פלוגה מזומצמת עם מפקדת הגדוד. זו היתה פלוגה ב', סריתה בפיקודו של בוקי ז"ל. מפקדת הגדוד מנתה את יוסי ירופה, אדוביק רושברג הסמג"ד, מיכה אשד קמב"ץ וצחי סמג"ד משנר. הביצוע הראשון של הכח הזה היה תפקיד סריקה באזור הנקרא חבית-עירון. זה אזור חקלאי ואנו סרקנו אותו. אחד הנהורים בשם עמוט ארזי קיבל שם כדור בפנים. הוא היה הפצוע הראשון שלנו. זה היה ב-23 לחודש בשעה 1600.

לפני זה היו לנו 2 פצועים בהפגזה בבלוזה. זה היה בתחילת המלחמה ב-10 לאוקטובר. אח"כ היה לנו נפגע אחד בתקלות עם מארב של קומנדו בדרך לבודפשט, שעה שהולדה שלו עלתה על מוקש. הוא נהבל בתוך הזלדה, לא מהמוקש,

אלא מהקפיצה. זה היה בחור גמ אלכס. היו עוד בפגעים לרלקים אחרים של הגדוד, אך אין לי שום שליטה על הענין הזה.

ב-24 לחודש, ב-0530 - 0400 בבוקר, התהלכו בתנועה לכיוון סואץ, מאזור חבית - זיגון. בערך צא בחבית 80 בתקלבו בעמלים והיו לבו 3 פצועים יח"כ המשכנו לתוך העיר. בעיר עצמה היו לבו 8 הרוגים, 4 בוגדים ו-21 פצועים שפוזו. היו גם פצועים טבעו איתנו, שהיו פצועים קל. ב-25 לחודש בבוקר, בשמימה גוספת, בהרגו 2 הורה ונפצעו.

אח"כ הגדוד התארגן במסגרת חדשה, וב-26 לחודש, במסגרת הזו. בפיקודו של חיטראי כמג"ד, ב-26 בבוקר, חיטראי בפע בעצמו. ב-28 לחודש, בשעה 0600 בבוקר, התנפלו עלינו מח קת קומנדו מרית והשאירה לבו הרוג אחד ו-2 פצועים.

זה לגבי הנפגעים בגדוד.

שאלה: לפי הזיווי של חרוב בסואץ הוא הוציא המון פצועים שלכם, לפחות 30 פצועים.

תשובה: זה לא מהגדוד שלנו, אלא כח שסופח אלינו בכניסה. זו הייתה פלוגת של קמח"ר, של. הייתה ת"פ שלנו, אלא ת"פ חטיבת 500. הגדוד לא הגיע לשם, הם בתקלו יותר בהתחלה.

אנחנו בתור תאג"ד גבנו כסוף הטור של הכח הדורס בכניסה לסואץ. כשהכח העיקרי בתקל והיה ברור לבו שהוא נמצא בקרב אש ר-יני, אנחנו עזבנו את ציר התנועה הראשי שהיה הרחוב הראשי הזה של סואץ ופנינו אל תור דניו פנימה. מכחיבתנו זו היתה פניה ימינה. באותו שלב בפע הצהג של הרכב שלנו והיו לנו קשיים בזיוו הרכב. באותו השלב התחילו המצרים להתנפלא עלינו, כי היינו כלי בודד שבע בשטה. אצטצא זה היה בערך ב-1120 - 1130. אנחנו היינו צריכים להתגבר על כח שמצב עשרו אנשים, אבל לא שלכי הרושם הוא לא היה מאורגן לקרב, אלא באופן פרטיזני בלחם בבו. החלפנו את הבהג. וחברד השיבו אש מתוך כלי הרכב הזה. דיינו בדגד ובקרא י.י.י.אר. המשכנו בתנועה שבאופן כללי היתה בין איגוף ימני עמוק של הכח העיקרי שלנו. התנועה דיתר קשה משוב שה-בי.טי.אר. מפגע ודמגרים לא הרפו מאיתנו. כיוון שלא התקדמנו אז הם ניסו לעלות עלינו. השלמנו את האיגוף וחזרנו די קרוב לכח העיקרי, כשאנחנו כל הזמן כבהלים עם המצרים האלה קרב מוד מאוד. יב להדגיש צא כי כל החברה שהיו בתוך ה-בי.טי.אר. הזה, היו כולם חובשים, פרט לבהג ולקטר, כשכל הנחשק שהיה איתנו היה בעק קל שכלל כוזים וכמה רוני קלצ'ניקוב שלל, שהתבררו כבלתי אפקטיביים לגמריא לעומת המסות שהתנפלו עלינו. כשהתקרבו חזרה לכח, התברר לבו כי אנחנו עם הנשק שלנו לא מסוגלים לגרש אותם, ואז יצרנו קשר עם כח חרמ"ט שבע בשטה וביקשנו ממנו עזרה. בגמ'ש אחד שלהב ירה כמה צרורות בכיוון שלנו שהיו די אפקטיביים לשתיים - שלוט דקות ופיבה את עצמו משכ. תוך כדי זה הוא בן לבו דחיפה, אצטצא שבסופה התברר כי הכלי שלנו יצא מכלל פעולה ואי-אפשר להסיע אותו יותר. המצרים חזרו וניסו לתקוף אותנו. יצרנו קשר עם כח אגמי שלנו שהיה גם כן בגמ"ט. גם הוא בא, בתן לבו סיוע של דקה ומשהו וגב הוא הסתלק לו. התנהל עם קרב אש מטוחים קידים מאוד, כל הזמן. כשהמצרים זורקים דימונים ומנעבי

חבלה. בשלב זה בודע לבן כי המג"ד פצוע. יצאנו להפגש אותו והתברר כי הוא מוכב די קרוב אלינו. יחד איתו שכב פצוע הקמב"צ וכוד יבורה טל 6-7 פצועים, כעמבצה עלידכ צחי שהיה הבריא היחידי בשטח. הם שסבו מאחרי גדר של כית והשיבו אש לכח מזרי אחר תקף אותם. אח"כ, ברטרנספקניב הבנו כי בעגם ה-בי.טי.אר שלבו זסם אגר שלם וחיספה כל כל החברה שמכבו שם מתנת לגדר וסתם למזריס את דגישה לטכ.

בשלב הזה ירד לשם דויד, מבגמ"ש שלא בפגיע, וניהר איז הביה שהתברר כבית משטרה. הוא טבה שם כמה טוטריה ופגע ביתר.

שאלה: מה ידוע לך על רכב כגב כן בתקע בתוך העיר, אבל בטאר מאהור?

תשובה: ידוע לי כי הם בתקעו, אבל דיללו את עצמם בשעות הנרב, בכוחות עצמם.

הסיוע שכולבו סיגלנו, גם הם וגם אנחנו, היה סיוע ארגילרי, שהתברר אא דרך אגב, כי גיל מאוד, כבדיה שהיא כזרה את המצריס לכל הרוחות. זו היתה סוללה של 155 מ"מ שעמדה לרשותנו, כלומר, לרשות כל דכוחות שריו טם.

שאלה: והיה לכם קשר איתה?

תשובה: כן, הקש"א היה איתנו כל הזמן. הוא ואחריס טירוחו אויה והם עבדו לטובתנו די בייעילו. של כל טמים, הרעש שרם עמו היה מספיק בטביל לרחק את החברו

4

**משרד הבטחון
ארביון צה"ל ומערכת הבטחון**

סוף התיק

5000 (6.73)

28/201